

LIV

- Abortlinien - 25 års jubilæum
- Fri abort - konsekvenser for individ og fællesskab
- Derfor har vi brug for en ung-medarbejder

DET ÅRSMØDE DER KU' HA' VÆRET

Retten til Liv

MEMLEMSKAB

Årskontingent:

Enkelt-medlem kr. 150,-
Ægtepar kr. 250,-
Studerende og unge under 18 år.... kr. 75,-

Giro: +1-923-8417

Netbank Handelsbanken: 7625 1359220

Mobilepay: 86916

REDAKTION

Søren Stidsen, Vibe Ryberg
og Ellen Højlund Wibe (redaktør)

Grafisk design: Graphic Care

Tryk: Øko-Tryk

Oplag: 2.000 stk.

ISSN: 1902-4967

SEKRETARIATET

Landssekretær

Ellen Højlund Wibe
Cedervej 1, Stjær,
8464 Galten
Tlf. 47 52 44 84
jegvilleve@rettentilliv.dk

ABORTLINIEN

Abortlinieleder

Marianne Jørgensen
Tlf. 91 89 04 83
leder@abortlinien.dk

Telefonrådgivning: 48 39 48 48

åben hver dag mellem kl. 19.00 og 22.30.
Brevkasse: www.abortlinien.dk/brevkasse
Mailrådgivning: post@abortlinien.dk
www.abortlinien.dk

KOMMUNIKATION/WEB

Kommunikationssekretær

Kerstin Hoffmann
Tlf. 25 77 67 57
web@rettentilliv.dk
www.rettentilliv.dk

ØKONOMI

Regnskabsfører

Jes Møller Dideriksen
Tlf. 93 92 44 63
regnskab@rettentilliv.dk

BESTYRELSE

Formand: Jens Vindum, pens. administrationschef

Nikolaj Henriksen, logistikspecialist

Ketty Dahl, lærer og galleriejer

Elin Donskov, arkitekt

Kristoffer Nystrup Dahl, cand.mag.

LEDER

CORONA - PÅ GODT OG ONDT

Ellen Højlund Wibe, landssekretær

Som så mange andre foreninger måtte også Retten til Liv se sig nødsaget til at udsætte årsmødet pga. faren for corona-smittespredning. Vi erstatter det med en skrabet udgave til september, hvortil alle er velkomne! (se bagsiden). Men det bliver desværre uden det spændende foredrag ved Carsten Hjorth Pedersen. Abortliniens 25 års jubilæum får heller ikke det fokus, det fortjente. Som et plaster på såret kommer dette blad til at afspejle "det årsmøde, der ku' ha været". Carsten Hjorth Pedersen giver os godbidder af det foredrag, der "ku' ha været" – og det er samtidig en appetitvækker til årsmødet 2022, hvor han har sagt ja til at holde det planlagte foredrag med samme tema! Vi kipper også med flaget for Abortliniens jubilæum den 13. juni og dækker det med flere spændende vinkler. Endelig får formanden og regnskabsføreren ordet med blandt andet vigtige nedslagspunkter fra seneste arbejdsår.

Der er en ting, der har slået mig, siden coronaen satte dagsordenen for vores gøren og laden. Der er på ingen tid kommet helt andre perspektiver på, hvad der er vigtigt. Vi har igennem flere år set en udvikling indenfor videnskab og teknologi, der har givet os følelsen af at være "almægtige". I takt med denne udvikling har vi fjernet værdier, principper, skikke, traditioner og respekt for de grænser, som har rammet os ind i århundreder. Abort, aktiv dødshjælp, friheden til at vælge sit eget køn er eksempler på individets grænseløse trang til tilfredsstillelse.

Men da corona for alvor blev en trussel mod menneskeheden, blev alle gode kræfter sat ind på at redde liv og med særligt fokus på de sårbare blandt os, koste hvad det ville! Corona-pandemien har mindet os om betydningen af det vigtigste mellem os mennesker: omsorgen for hinanden. Man kunne ønske, at denne genvundne værdi også ville smitte af på synet på de mest sårbare blandt os: de ufødte medmennesker.

ABORT I CORONA-TIDER

Af Søren Stidsen, cand.theol.

DER ER NYHEDER, DER NÅR AT BLIVE FORÆLDEDE, INDEEN DE BLIVER TRYKT I ET BLAD SOM VORES. ABORT I EN VERDEN PRÆGET AF COVID-19 HØRER HELT KLART TIL I DEN KATEGORI. DERFOR ER DET OGSÅ MERE INTERESSANT AT SE PÅ TENDENSERNE END PÅ, HVAD DER ER NYT OG SPÆNDENDE LIGE NU. DERFOR SKAL VI TAGE PÅ EN KORT RUNDREJSE OG SE PÅ TO SPÆNDENDE EKSEMPLER, DER SIGER NOGET GENERELT OM ABORTKAMPEN.

Vi starter i Texas, som blot er ét eksempel af mange. Her er der nedlagt et generelt forbud mod medicinske indgreb, der ikke er strengt nødvendigt, og som kan optage hospitalskapacitet eller reducere lagrene af værnemidler, der er nødvendige i kampen mod Covid-19. Guvernør Greg Abbott præciserede, at aborter ikke er strengt nødvendige. Straffen er op til et halvt års fængsel. Ikke uventet har det medført rasende reaktioner fra Planned Parenthood med flere, og kampen raser stadig på både politisk niveau og ved domstolene i Texas og flere andre amerikanske stater. I Texas er forbuddet i skrivende stund blevet lempet, så det nu alligevel ikke regnes for et medicinsk indgreb at udlevere en fortrydelsespille, da det kan gøres uden særlige værnemidler. Samtidig tager hundredvis af texanske kvinder turen til nabostater for at få aborter der, selvom de derved trodsrer anbefalinger om ikke at rejse. De oplever aborterne som strengt nødvendige. Situationen i Texas fortæller os på den ene side om det store skel, der er mellem pro-choice (aborttilhænger, red.) og pro-life. Der er ikke mange

mulige kompromisser mellem os, der ser abort som drab, og dem, der ser det som en helt nødvendig sundhedsydelse. Coronakrisen udstiller dette, og samtidig viser den, at der på begge sider er mennesker, der under en krise som denne vil tage skridt, der ikke er rimelige. Vi skal ikke standse abort ved at lade som om, vi bekæmper Covid-19. Vi skal gøre det ærligt og redeligt.

Også i Polen er abort et politisk strids-emne. Landet har en af Europas strengeste abortlovgivninger, og derfor rejser tusindvis af polske kvinder hvert år til andre lande og får aborter. Det kan de ikke nu, og Polen har derfor den unikke mulighed, at de selv kan styre deres abortlovgivning. Det bliver spændende at se, om det ændrer på holdningen til abort i Polen, når polakkerne ser konsekvenserne af deres abortlovgivning. Samtidig er regeringen i gang med at stramme lovgivningen. Det var de allerede i gang med inden Covid-19 ramte, og de kan ikke udskyde lovændringerne uden at ramme tidsfrister, der tvinger dem til at starte processen forfra. Alligevel kritiseres

Vi skal ikke standse abort ved at lade som om, vi bekæmper Covid-19. Vi skal gøre det ærligt og redeligt.

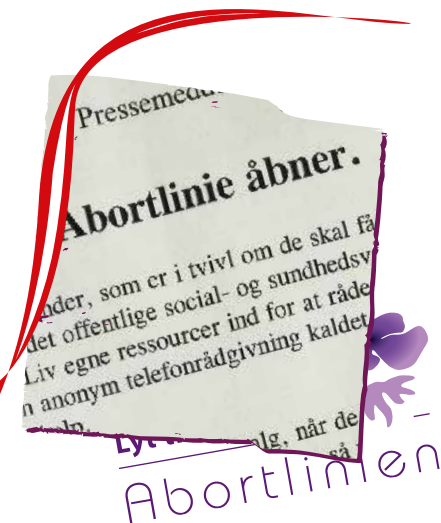
regeringen for at luske det igennem i skyggen af Corona, selvom de blot følger den normale politiske proces i et demokratisk land. Den siddende regering er valgt af folket, selvom de aldrig har lagt skjul på deres ønske om at stramme abortloven.

Abort er en politisk kampplads i Polen, og denne tid vil blive afgørende for de kommende års udvikling i landet, men også for alle dem, der peger på Polen som et godt eller dårligt eksempel.

Mange andre eksempler kunne nævnes. Kriser sætter tingene på spidsen, og det sker i høj grad også i abortkampen.

VI KIPPER MED FLAGET FOR ABORTLINIENS

*25 års
Jubilæum*

Af Marianne Jørgensen, Abortlinieleder

ABORTLINIEN ANNO 2020 - EN BREDERE PALET AF MULIGHEDER

For tiden er der 23 frivillige rådgivere. Nogle af disse passer også chat-funktionen, hvor rådgivere skriver direkte og anonymt med den rådssøgende via hjemmesiden. Chat er det seneste eksempel på Abortliniens udvikling igennem årene. Abortlinien modtager mellem 15 og 30 opkald eller chat-henvendelser om måneden.

Men Abortlinien har også en brevkasse, hvor vores brevkasseredaktør, Trine Holst Nielsen, gennem 16 år har svaret på spørgsmål fra kvinder, som er i tvivl og frustreret. Her har vi set en flot fremgang i henvendelser, efter vi har opgraderet annonceringen på internettet. Brevkassen har nu mellem 20 og 40 henvendelser om måneden.

Den 13. juni 2020 fejrer Abortlinien 25-års jubilæum. Et stort tillykke og tak til alle jer, der har båret med igennem årene. Tak til alle frivillige såvel som lønnede, som har båret med på den ene eller anden måde. Det være sig i form at samtaler, økonomisk støtte og forbøn. Tak for jeres trofaste opbakning til Retten til Livs diakonale arbejde på Abortlinien! Uden jer havde der ikke været nogen hjælp at række. Menneskeliv er blevet reddet, og kvinder er blevet hjulpet i en følelsesmæssig svær tid i deres liv! TAK.

En 'samtale' fra brevkassen

En kvinde, som tidligere har fået 2 aborter, som hun stadig har det svært med, er nu gravid igen. Hun er ikke sammen med faderen til barnet længere og meget i tvivl.

Familiens og venindernes svar til hende er meget klart: Få en abort! Hvem skal hun lytte til: dem eller sin egen mavefølelse, der siger, at hun rigtig meget ønsker at beholde barnet?

Brevkassens rådgiver stiller lyttende spørgsmål til kvinden om hendes følelser og ønsker. Hvordan vil omgivelserne reagere? Hvem hun skal lytte til for at træffe sit valg?

Rådgiveren er anerkendende i, at det er en svær situation, hun er i. At det er svært at være så uafklaret. At det er svært at være i et tidspres. Kvinden opfordres til ikke at gøre noget, som hun ikke har det godt med.

"Det der gør mig i tvivl", skriver kvinden, "er nok min families mening og holdning. Den er jeg rigtig nervøs for." Rådgiveren opfordrer kvinden til at overveje, om hun synes, det er rimeligt, at hun skal være bange for deres reaktion, hvis hun vælger at passe på sit barn?

Efterhånden som rådgiveren kommer

længere ind i "samtalen", kommer det frem, at relationen til både mor, søster og far faktisk er god, og at de nok alle vil bakke op om hendes valg. Hun er mest bange for at skuffe sin far ved at beholde barnet. Men måske bliver han senere en glad og stolt morfar?!

Dialogen slutter med at kvinden skriver: *Inderst inde har jeg valgt, at jeg vil beholde barnet. Kan ikke gå igennem endnu en abort. Er klar til at tage ansvaret som mor. Jeg har styr på mit liv.*

Hvis jeg valgte abort, så ville jeg gå imod alle min egne følelser.

Erfaringer med ABORTRÅDNING Gennem 10 ÅR

Af Birgitte Hjorth Vindum, Abortlinierådgiver

EN GENNEMGÅENDE PROBLEMSTILLING

Jeg har været rådgiver på Abortlinien i 10 år med ca. en månedlig vagt, og jeg kan undre mig over, hvor forskelligartede scenarier og problemstillinger jeg efterhånden har mødt. Alligevel har én type henvendelser været gennemgående. Det drejer sig om unge kvinder, som føler sig pressede til at få foretaget abort (af kæreste, forældre, venner, læge osv.). Kvinderne sidder ofte med en følelse af ikke at være blevet hørt. For fleres vedkommende er det først i samtalen med os, de oplever en frihed til højt at sige, hvad de tænker og føler. Ikke sjældent begynder en samtale med gråd.

RÅDGIVERENS PRIMÆRE OPGAVE

Jeg har mødt den forventning hos nogle, som følger med i vores arbejde, at det primære formål med rådgivningen må være at forsøge at tale folk fra at få foretaget abort. Det mener jeg ikke, det er

Den primære og fornemste opgave er at lytte, dernæst at stille gode, åbne spørgsmål og give råd. Det er ikke vores, men kvindens (og mandens) ansvar, hvad de vælger. De skal træffe valget og leve med det! For en del kvinder er det vanskeligt at finde den fornødne ro - hvor de ikke hele tiden præpareres til at følge andres tanker og meninger - til at træffe deres valg.

SVÆRE OMSTÆNDIGHEDER

De ulykkelige livshistorier, jeg får indblik i, kan virke fortvivlende. Den aktuelle historie rummer jo ofte andre svære historier om f.eks. brudte forhold, kvinder som behandles ekstremt dårligt af manden og ikke kan værgе for sig, mænd som løber fra ansvaret osv. Helt lavpraktisk synes jeg, det svimlende høje aborttal er grotesk, når man betænker, hvor nemt det er at beskytte sig mod uønsket graviditet. En blanding af opgivenhed og medlidenhed kan fylde mig, men

grundlæggende finder jeg det både meningsfyldt og givende at være rådgiver.

Dog kan det forekomme næsten provokerende at lægge øre til historier om f.eks. par, som, efter de har brudt med hinanden, fortsætter et sporadisk seksuelt forhold - og kvinden bliver gravid. Den tilgang, at man er klar til at tage følgerne af et forhold, er det ofte svært at få øje på.

TRO OG RÅDGIVNING

Min kristne tro har jeg relativt få gange direkte og konkret inddraget i samtalerne, men da har jeg til gengæld ikke været i tvivl om, at jeg skulle gøre det! Det har været i samtaler med kvinder, som slider med skyldfølelse efter abort. Disse samtaler har i den grad kaldt på nogle ord om det eneste, som til syvende og sidst kan befri et menneske - også for den skyld: Guds tilgivelse!

ABORTLINIEN - HVORDAN OG HVORFOR

ET TILBAGEBLIK

Af Kerstin Hoffmann, kommunikationssekretær

13. juni 1995 åbnede Abortlinien. Dagen før skriver den daværende landssekretær Benna Asmussen Hørlück i en pressemeddelelse:

Rådgivning og hjælp til de kvinder, som er i tvivl, om de skal få en abort eller føde deres barn, er et forsømt område indenfor det offentlige social- og sundhedsvæsen. Nu sætter foreningen Jeg vil leve - Center for Retten til Liv egne ressourcer ind for at råde bod på det. Det sker ved,

at de i morgen, d. 13. juni, åbner en anonym telefonrådgivning kaldet Abortlinien. Her kan kvinder både før og efter abort søge hjælp.

Foreningen var på dette tidspunkt knap to år gammel, og åbningen var grundigt forberedt.

TO SIDER AF SAMME SAG

I Retten til Livs grundlag er der en klar bevidsthed om, at den fri aborts afvisning

af de ufødtes rettigheder helt automatisk sætter kvinden i en voldsom svær situation. Er hendes ufødte barn ikke noget værd, så er hendes følelser for det jo næsten pr. definition heller ikke. Et af foreningens tre formål har derfor fra starten været - som det formuleres i vedtægterne: "at arbejde for, at der skabes bedre rådgivning til og vilkår for gravide kvinder, således at fosterdrab ophører."

13. juni 1995 blev Abortlinien erklæret åben i forbindelse med en 'Ja til Livet'-march fra Betlehemskirken til Christiansborg.

Foreningen skulle altså ikke kun aktionere imod abort, men også være i stand til at række ud til dem, aborten berører. Abortlinien var med i tankerne fra starten.

Jeg spurgte foreningens første formand, Orla Villekjær, hvordan man dengang taklede den indbyggede vanskelighed, der ligger i dette at melde klart ud imod abort - og samtidig være diakonal.

"Jeg ser på det fra lidt en anden vinkel", fortæller han. "Før Retten til Liv åbnede Abortlinien, var der stort set ikke nogen hjælp til abortsøgende. Alt dette med støttesamtaler er jo kommet til langt senere. Der var dengang en meget massiv modstand imod at problematisere abort. Så hvis ikke vi, der kæmper for de ufødtes lige ret til livet, skulle stå op for kvinder, der er i tvivl om abort, hvem skulle så? Det er to sider af samme sag!"

Men I må have gjort jeg nogle tanker?

"Helt klart. Jeg tror, det var et besøg hos vores søsterorganisationer i Norge, der endeligt bekræftede os i, at vi var på rette vej. Her havde man nemlig valgt at dele arbejdet i to selvstændige organisationer. Den ene havde alene "kamp"-siden med. De prioriterede opgaven at gøre befolkningen opmærksom på, at provokeret abort rent faktisk er drab på et ufødt barn, men havde altså ikke noget terapeutisk arbejde. Den anden

organisation havde totalt givet afkald på "kamp"-siden og havde alene den sjælesørgelige, terapeutiske side som sit formål. Da vi mødte disse organisationer, blev det klart for os, at en sådan opdeling har store svagheder. Det er svært at gå kompromisløst ind i kampen for de ufødte, hvis man ikke har mulighed for at hjælpe abortlovens øvrige ofre. Modsat er det svært at finde motivation i et terapeutisk arbejde under den nuværende lovgivnings vilkår, hvis man ikke ved, at der et andet sted i organisationen kæmpes for at for at ændre denne destruktive lovgivning. Da gode norske venner frarådede os den norske model, blev vi bekræftet i, at vi herhjemme havde valgt den rigtige løsning. Efter min opfattelse har vores historie yderligere bekræftet dette," slutter Orla Villekjær.

REAKTIONER

Den store udfordring de første år var at gøre Abortlinien kendt. Dengang blev der trykt 50.000 informative pjecer, som blev omdelt på biblioteker, apoteker og udsendt til alle lægehuse. Retten til Livs medlemmer gjorde en stor indsats. Efterhånden som internet og Googleannoncer kom til at spille en større rolle, blev det lettere. Men med det øgede kendskab til Abortlinien kom der også flere modreaktioner. Af flere omgange er

Der var dengang en meget massiv modstand imod at problematisere abort. Så hvis ikke vi, der kæmper for de ufødtes lige ret til livet, skulle stå op for kvinder, der er i tvivl om abort, hvem skulle så?

Abortlinien blevet beskyldt for at manipulere kvinder til at føde et barn, de ikke ønsker, fordi det er en organisation, der er imod abort, der driver Abortlinien. Disse anklager har aldrig været saglige og er aldrig blevet dokumenteret.

Det er snarere en helt anden sammenhæng, der gør sig gældende. Det har været interessant at observere, hvordan Retten til Livs aktioner hver gang er blevet fulgt op af en øget aktivitet på Abortlinien. Når vi vover pelsen og kæmper i det offentlige rum for de ufødtes naturlige ret til at leve, så øjner de kvinder, der presses til at få en abort, de ikke ønsker, nyt håb! Deres barn er også værd at kæmpe for!

DEN FRI ABORT

- KONSEKVENSER FOR BØRN, FORÆLDRE OG OPDRAGELSE

A f Carsten Hjorth Pedersen, daglig leder af Kristent Pædagogisk Institut

Abortkampen handler primært om det dybt problematiske forhold, at så mange menneskefostre fratages retten til at leve. Men den fri abort har også nogle affødte virkninger for dem – os! – der ikke blev udsat for en provokeret abort.

Artiklen handler om disse konsekvenser. Jeg vil især se på følgerne for børnene, forældrene og opdragelsen.

REFLEKSIONER SNARERE END FACTS

Det første forhold, som springer i øjnene, er, at der – så vidt jeg ved – ikke findes særlig megen forskning på dette felt. Vi må også se i øjnene, at det kan være lidt svært at bedrive forskning på området. For når der er sket forandringer i vores syn på børnene og vores relation til dem, skyldes det så indførelsen af den fri abort? Eller er det modsat: Måske ændrede vores syn på barnet – eller mennesket – sig først, og deraf fulgte den fri abort? Eller måske skyldes de ændringer, vi kan konstatere på området, andre ting?

Det betyder, at denne artikel snarere er en række refleksioner end en serie facts. Men dog refleksioner, der baserer sig på, hvad vi ved om børn og voksne.

ØNSKEBØRN

Min første formodning er, at indførelsen af den fri abort i 1973 – og siden da, hvor den fri abort har været praktiseret – har medført et ændret syn på de børn, der ikke blev aborteret. Jeg tror også, det har ændret børnenes syn på sig selv.

Naturligvis er der forskel på, om man som forældre aldrig ville have valgt en abort, eller om man har – eller kunne have – valgt det. Forældre og børn i den første kategori har formodentlig et andet syn end forældre og børn i den anden kategori. Men på generelt samfundsplan og i den almindelige hverdag har det alligevel mærket os alle, at de børn, der bliver født, er dem, der ikke blev valgt fra!

Siden længe før Kristi fødsel har elskende par beskyttet sig mod uønsket graviditet ved hjælp af forskellige typer af kondomer. Så i en eller anden forstand har ønskede eller uønskede børn altid fandtes. Men der er en afgørende forskel på at hindre en graviditet og at afbryde den. Spørgsmålet om ønskede

eller uønskede børn får dermed en langt dybere betydning efter indførelsen af den fri abort.

Ønskebarn er et tvetydigt ord. På den ene side er det ideelt at være – og at vente – et ønskebarn. På den anden side kan forventningspresset – på både forældre og barn – blive meget stort, hvis vi lægger overdreven vægt på at være ønsket. Når jeg er et ønskebarn, skal jeg også lykkes, og når jeg har fået et ønskebarn, skal mit barn også indfri mine forventninger.

Nu skal man ikke skabe upostulerede årsagssammenhænge. Men jeg synes, det er tankevækkende, at et voldsomt pres i retning af at skulle være vellykket, er vokset frem de seneste årtier parallelt med den fri abort.

VELKOMNE BØRN

I stedet for at tale om ønskebørn synes jeg, vi skal tale om velkomne børn. Altså velkomne uafhængigt af tidspunkt, køn, handicap etc.

Jeg siger ikke, det er let, hvis man ved, at barnet, man venter, har Downs, eller at vi kun havde regnet med at skulle have fire børn, og så melder nummer fem sin ankomst. Men det er netop her, det gør en stor forskel, at forældre og omgivelser har den indstilling, at et barn altid er velkomment, og at provokeret abort ikke er en mulighed. Hvis man fastholder dét, vil man normalt over tid også kunne byde barnet velkommen, så det føler sig velkomment.

At være i live, fordi man i alle tilfælde er velkommen, giver større ballast i livet, end hvis man kun er i live, fordi man er ønsket.

For øvrigt kan børn med handicaps let komme til at spekulere på, om de skulle have været aborteret, hvis forældrene havde vidst, at de var handicappede.

Og hvad gør det ved en søskendeflok på tre at få at vide, at nummer fire, som mor venter, skal "fjernes". Man kan selvfølgelig overveje ikke at fortælle børnene om den forestående abort; men tavshed om så afgørende et forhold – der påvirker forældrene dybt – fører næsten uvægerligt til tabuisering, som er skadelig for børnene. Modsat – hvis man siger det til de tre søskende, kan man ikke undgå, at en eller flere af dem tænker eller spørger forældrene: Hvad nu, hvis jeg havde været nummer fire?

MENNESKEVÆRD

Opdragelse og menneskeværd hænger sammen, fordi enhver opdragelse bygger på et menneskesyn. Derfor er det et stort spørgsmål, hvad den fri abort – og den gudløse og individualistiske trend, som den er en del af – har gjort ved børneopdragelsen. Blot tre antydninger her.

1. Barnet er hævet til skyerne OG devalueret.

Disse årtier i den vestlige verden er modsætningsfyldte. På den ene side devalueres mennesket. Den fri abort er et ekstremt udtryk for dette, og det mærker børnene. På den anden side hæves individet til skyerne. Også børn forgødes i en grad, som er ødelæggende. Det er nemlig meget belastende for et lille menneske at nærme sig guddommelig status.

Nedskrivningen af menneskeværdet viser sig i et øget fokus på *kunnen frem for væren*. Du har værd i forhold til, hvad du præsterer, ikke i forhold til, at du "bare" er. Uddannelse er blevet vigtigere end dannelse. Børn skal uddannes til produktive borgere i konkurrencestaten. Ikke primært dannes til at blive de mennesker, de er.

2. Autoritet og respekt sættes under pres

Når der ikke er nogen over eller på siden af det enkelte individ, lider den sunde autoritet også skade. Når Gud er ude af ligningen, er der – i sidste ende – ingen garant for, at noget er mere gyldigt end andet. Og hvis alt er lige gyldigt, svækkes autoriteten. En af konsekvenserne er øget rodløshed og manglende pejlemærker for den opvoksende slægt.

Når individet hæves så højt, som det gør, går det også ud over respekten for de andre. Det at respektere andre er nemlig

Nedskrivningen af menneskeværdet viser sig i et øget fokus på *kunnen frem for væren*.

grundlæggende at anerkende dem for at være nøjagtig lige så meget værd som mig – også hvis de kommer på tværs af mine ønsker. Skal jeg elske min næste, skal jeg også elske min besværlige næste.

Det udelukker dog ikke, at jeg modsiger andre eller mener, at de tager fejl. I nogle tilfælde ytrer respekt sig netop i villighed til at være og forblive uenige.

3. Det vigtige forhold mellem individ og fællesskab

Det er afgørende at finde en sund balance mellem individ og fællesskab – også i børneopdragelsen. Her har den fri abort skubbet til balancen i en ødelæggende retning. Den fri abort kan nemlig anskues som et knæfald for individet (den gravide kvinde), men samtidig som en foragt for individet (fosteret, som dræbes).

Begge dele hænger sammen med en stærk underpointering af fællesskabet. Dels det fællesskab, som ideelt set skal støtte op om den gravide kvinde, så hun får mod på at bære barnet frem til fødsel. Dels det store fællesskab (menneskeheden), som barnet er en del af fra undfangelsen.

Den fri abort er en del af årsagen til denne skævvridning af forholdet mellem individ og fællesskab. Men den fri abort er også en virkning af den. I alle tilfælde til skade for både børn og voksne.

Så ved at kæmpe imod den fri abort, kæmper vi for en bedre balance mellem individ og fællesskab. Og ved at opdrage – først os selv og dernæst børnene – til en bedre balance mellem individ og fællesskab, bekæmper vi den fri abort.

Derfor har vi brug for EN UNG-MEDARBEJDER I RETTEN TIL LIV

Af Kristoffer Nystrup Dahl, cand.mag.

**"MEN DET ER JO IKKE GÅET SÅ GODT FOR JER", SIGER JOURNALISTHØJSKOLEELEVEN.
"HVIS MAN SAMMENLIGNER RETTEN TIL LIV MED LGBTQ-BEVÆGELSEN, SÅ HAR I JO
IKKE SAMME GENNEMSLAGSKRAFT".**

Jeg sidder i Aarhus' Rådhus, på en scene foran flere af journalisthøjskolens elever og andre interesserede. De afholder et live-event om "minoriteter i demokratiet". Jeg er med som et bud på en med minoritetsholdning: En abortmodstander.

Du har jo fuldstændig ret, medgiver jeg. Og der skal vi også huske, at LGBTQ-bevægelsen fortæller en grundlæggende positiv historie i deres aktivisme. De kæmper for mere tolerance og frihed – hvem er imod det? Hvor på den anden side, hvis Retten til Liv har ret, hvad er det så for en fortælling, der er sand? Det er jo en horrorstory! Altså med det der foregår på vores hospitaler. At erklære sig enig med Retten til Liv er vildt ubehageligt! Og det er jo så den udfordrende kommunikative situation, vi står med.

Jeg er overrasket over de kommende journalisters åbenhed og villighed til at møde mig den dag. For dem var jeg en del af et mindretal, som måske har blik for noget, majoriteten har glemt. Jeg var ret tryk i situationen.

Jeg var også tryk, fordi Retten til Liv har brugt tid og resourcer på at undervise unge som mig i, hvordan man netop diskuterer abortsagen ærligt og respektfuldt.

Få dage senere taler jeg for Venstres Ungdom i København. Der er god stemning. De er ca. 15 unge mennesker med politisk engagement og stor energi. Det mærker jeg også, da jeg giver mit oplæg om Retten til Liv. Jeg har (måske fejlagtigt) givet dem lov til at stille spørgsmål undervejs. Dem er der mange af. Meninger og argumenter bliver i den grad prøvet af. Det er tydeligt for mig, at abortspørgsmålet ikke er noget, de har undersøgt i dybden før – men de ville gerne. De var heller ikke enige i et forbud, men tanken om en verden uden aborter – dog stadig med tilladelse til abort – bliver der nikked til. En siger: Det ville være ideelt! Det er vel en form for kompromis. Men for mig giver det håb om, at hvis Retten til Liv virkelig tør satse på at møde mennesker, så vil vi ikke møde censur og tavshed. Tværtimod. Mennesker reagerer positivt på ærlig og respektfuld tale. Og jeg tror, at det er løsningen på vores "udfordrende kommunikative situation".

Ærlig respektfuld tale virkede også, da vi sad fem unge fra Retten til Liv og diskuterede abort med selveste Signe Molde fra Danmarks Radio. Vi var ikke det, hun forventede. Vi kunne kun overraske positivt. Gid DR ville offentliggøre hele samtalen, så tankevækkende og god synes jeg, snakken var! Retten til Liv sørger i øvrigt for at offentliggøre vores egne videoer med diskussioner om abort i kølvandet på udsendelsen, når den kommer engang efter sommerferien – **hold øje med Facebook!**

Unge fra Retten til Liv i dialog på gågaden i Aarhus i forbindelse med "Hviskebarns"kampagnen i 2017.

Mennesker reagerer positivt på ærlig og respektfuld tale. Og jeg tror, at det er løsningen på vores "udfordrende kommunikative situation".

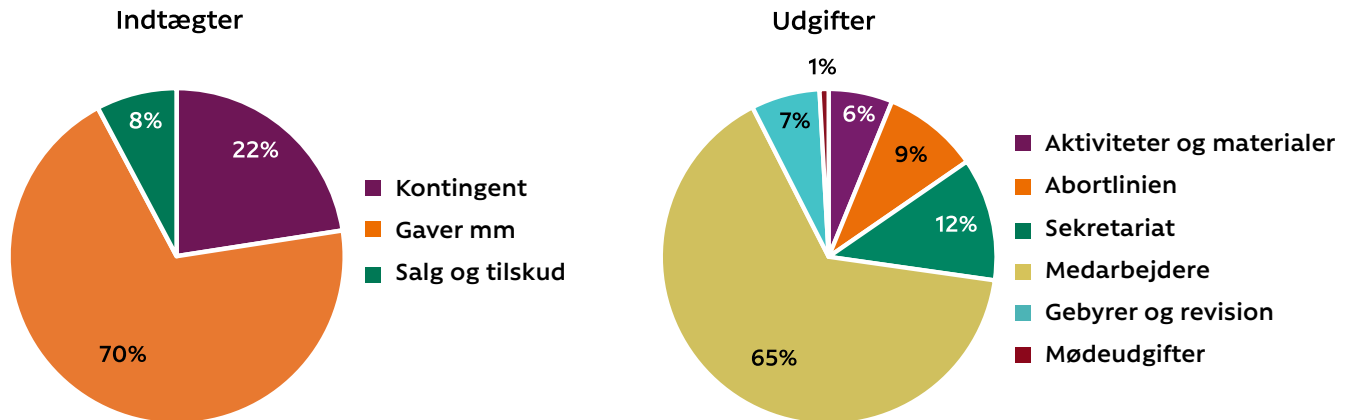
Så i mine øjne er Retten til Livs største fordel lige nu: Vi har sandheden på vores side, og vi ved, hvordan vi skal tale.

Vores næststørste fordel er: Hvis vi prøver at møde flere mennesker med ærlig og respektfuld tale, så kan det næsten kun blive bedre! Der er nemlig et enormt potentiale, som Retten til Liv ikke benytter sig af her. Vi får anmodning af ungdomspartierne om at komme og tale hos dem, og vi er nogle unge i Retten til Liv, der gerne tager ud og møder dem. Godt! Men burde vi ikke opsøge ungdomspartierne? Vi har prøvet efter aktioner at gå på gaden og i dialog med folk. Yes! Men vi kan vel skabe flere anledninger? Retten til Liv inviteres også nogle gange ud for at tale i kristne kredse for at tale abortkampen. Men er "nogle gange" nok til, at kristne unge i ungdomsorganisationerne bliver trænet i ærlig og respektfuld tale? Og får de en anledning bagefter til at bruge det, de lærer?

Retten til Liv bør målrettet opsøge både dem, der er enige og uenige med os og oplære flere røster til at tale for de ufødte. Derfor har vi brug for en ung-medarbejder. En der kan styrke den strategi, som vi ser frugten af.

Artiklens forfatter er trådt ind i Retten til Livs bestyrelse, men bliver først officielt valgt ind ved årsmødet til september.

GLÆDER OG UDFORDRINGER I ØKONOMIREGNSKABET FOR 2019

Af Jes Dideriksen, regnskabsfører i Retten til Liv

Normalt siger man, indtægter er godt, og udgifter er skidt. Det gælder ikke i Retten til Liv. Her gælder det, at indtægter er opbakning til sagen og kærlighed til arbejdet,

mens udgifter er et udtryk for arbejdets størrelse, når bestyrelsen, ansatte og frivillige gør sit bedste for at gavne abortsagen.

Indtægterne er en forudsætning for dette. Det er derfor med stor taknemmelighed og ydmyghed, vi modtager så mange gaver, sponsorater og kontingenter, som vi også har gjort i 2019. Vi er taknemmelige for enhver gave, hvad enten

det blev den overskydende skat, en pludselig indskydelse eller det mere systematiske. De sidste glemmer man ikke så let, så vi vil gerne opfordre til gaveaftaler og betalingsservice.

Kontingenter og andre indtægter har årligt været på ca. 350.000 kr., ligesom gaverne en række år har været ca. 800.000 kr. I 2019 var der således 1.156.266 kr. til arbejdet.

Og hvad får man så for de penge?

Man får f.eks. en landsleder, der, som en anden blæksprutte, holder kontakten til medlemmer i den ene hånd og holder bestyrelse og medarbejdere i den anden, mens hun er ved at redigere bladet LIV og forbereder aftenens møde i byen osv. Der bliver også til en abortlinjeleder med vejledning og rådgivning

samt koordinering og uddannelse af en række frivillige. Der er også til en kommunikationssekretær, der er bannerfører i debatter og sørger for, man bl.a. på internettet også finder Retten til Livs synspunkter. Der er til en regnskabsfører og en nøjsom, men engageret bestyrelse. Særlige kampagner, materialer og møder rundt om i landet rækker pengene også til.

Det vil sige, egentlig rækker de ikke helt til alt det i 2019. Året endte med et underskud på 69.998 kr., som tages fra egenkapitalen. Planen er, at det ikke gentager sig i 2020, hvor vi budgetterer med balance.

Se hele regnskabet på hjemmesiden under "Om os / Organisation".

FORMANDENS BERETNING

Af Jens Vindum, formand for Retten til Liv

Der bliver i denne tid udvist en helt usædvanlig vilje til at bekæmpe Coronavirus'en. Det er en kamp for at redde menneskeliv, som har store konsekvenser for samfundet. Viljen til at bringe de nødvendige ofre er til stede i befolkningen og hos regering og folketing. Vi står sammen mod den usynlige fjende.

Tænk, hvis den samme vilje til at redde menneskeliv var til stede, når det drejer sig om de ufødte. Tænk, hvis bare en brøkdel af de kræfter, ressourcer og penge, der i dag bliver brugt på at reducere coronasmitten, blev sat ind på at hjælpe de gravide kvinder, for hvem det er helt uoverskueligt at skulle have et barn, og som derfor står med overvejelser om abort. Det kunne redde mange flere menneskeliv, end corona-kæmpelsen kan.

Al respekt for regeringens handlekraft i denne tid, men det er tankevækkende, at når det handler om at redde ufødte liv, er der knappe ressourcer og ringe vilje.

En konsekvens af coronavirus'en er, at årsmødet 2020 i Retten til blev aflyst (i første omgang). Det er vi naturligvis kede af, for årsmødet er for medarbejdere og bestyrelse den årlige mulighed for at mødes med Retten til Livs venner og støtter. Det er her, vi erfarer, at vi ikke er alene om at kæmpe for sagen. I år mødes vi ikke på den sædvanlige måde, men vi minder os selv om, at I er der og står bag os. I bakker op med forbøn og penge, og begge dele er der hårdt brug for.

Økonomien er vores udfordring. Når økonomien er presset, tager den meget opmærksomhed, og en dårlig økonomi hindrer de mange spændende ideer, som vi har så mange af, i at blive til virkelighed. Hvis økonomien dræner frimodigheden og arbejdsglæden, bliver det alvorligt. Der må I hjælpe os til ikke at komme hen.

Presset økonomi eller ej – det hindrer os ikke i forsøget på at skaffe midler til en ungdomsmedarbejder. Jeg håber virkelig, at I vil støtte op med penge til det projekt. Vi tror på nødvendigheden af det. Retten til Livs fremtid afhænger af de unge generationer. Får vi ikke i endnu højere grad, end tilfældet er nu, åbnet de unges øjne for, hvor vigtig kampen for de ufødte er, vil den langsomt ebbe ud.

Abortdebatten er ikke død. Lad os puste nyt – og ungt – liv i den.

Det er en stor glæde og velsignelse, at vi igen i år har kunnet sende fastetidens bedehæfte ud til mange. Det er, når alt kommer til alt, det helt afgørende, at vi beder for de ufødte børns liv, for deres mødre og for det samfund, vi er en del af.

Jeg vil sige en stor tak til alle vores gode og trofaste venner ud over landet. Tak til rådgiverne, som gør et stort og for os andre usynligt arbejde på Abortlinien. Jubilæet omtales andet steds i bladet. Tak til repræsentantskab og øvrige frivillige, og tak til medarbejderne for udholdenhed i arbejdet. Tak for et godt samarbejde, fælles fodslag og retning til jer og til bestyrelsen.

"Tænk, hvis den samme vilje til at redde menneskeliv var til stede, når det drejer sig om de ufødte."

"DERFOR ER JEG PRO LIFE"

Livet er en gave.

Livet er givet os af Gud.

Når man ser et barn, ser man et Guds under.

Forskelligt fra alle andre! Værdifuldt! Enestående!

Man kan ikke andet end at ønske: Gid du må få et godt liv!

Må Gud velsigne dig!

Vi ønsker liv - aldrig død.

Jeg takker dig Gud, fordi jeg er underfuldt skabt... Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje.

Hvor er dine tanker dyrebare for mig, Gud.

Jens Dam

Forstander på Hedemølle Efterskole

ÅRSMØDE "LIGHT"

DEN 8. SEPTEMBER

"Det årsmøde, der ku' ha været"... det skal jo faktisk afholdes ifølge vedtægterne. Så hermed indkaldes til Retten til Livs årsmøde - i en forenklet udgave.

Tilmelding senest 4. september

NB Tilmelding er obligatorisk, da vi kan komme i den situation at måtte ændre årsmødet til et webinar, hvis omstændighederne kræver det.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent
2. Beretning om bevægelsens virksomhed siden sidste årsmøde
3. Forelæggelse af det reviderede årsregnskab til godkendelse
4. Fastlæggelse af medlemskontingent
5. Valg af medlemmer til bestyrelsen, jfr. § 7
6. Valg af medlemmer til repræsentantskab, jfr. § 9
7. Valg af revisor
8. Indkomne forslag
9. Eventuelt

Årsmødet foregår i Herning Bykirke, Poppelvej 3a, kl. 16-18 og med efterfølgende let servering.